

מסורת הש"ס

(א) עירובין מז. ע"ז יג.
(ב) לעיל ז. (ג) מע"ש פ"ה
מנ"י סוטה מז. (ד) נקטן
יב: (ע"ש, ט) (ז) נקטן יג.
(ח) נכנסת יח.

הגהות הב"ח

(א) גמ' דיתא לנח כורא.
(ב) כ' ה' ה' גירסת האלפס
בסומכיהל נלח כורא
ופי ה' ה' פוס שם המקום
היטב על נהר דיתא לנח
כורא נלח והבניו גרים
רבים שתייבש הנהר ומתו
הגרים כפ"ל (ב) שם והא
אין כשין סוף יכול לאכול
מן במורד כשין מן:
(ג) רש"י ד"ה ביד וברגל
שלוהן בידו ע"ן תלמי
ו"כ י"ל עשות: (ד) ד"ה
דופא כו'. י"כ ע"י לעיל
כפירושו דקד' ז' ע"א:
(ה) ד"ה למימלא למורחן
הכנה א"ע"ל: (ו) ד"ה א"ל
הי נמי א"ע"ל דמלחמה:
(ז) ד"ה אבזי כי המלח מבין
הסד"ק וחס"מ מה"ר עבדי
ליה שיתן א"ע"ל כלומר
רוחמן אומר הכנה פעמים
הסד"ק וחס"מ מה"ר שיתן
איצ"י ששים פעמים
הסד"ק:

לעני רש"י

רש"י. מקלן ליד.
רייניס [ריג"ש]. רין
(שם הנה). אורבטור
[אורבטור]. שיקף.
בלבדוריא [קלבידוריא].
מנוול. בדר"א [בדר"א].
גרין של טספ.
קונפוטריא. עירובת
מאכלים כבושים.

מוסף רש"י

המשך מעמוד קודם. פתח
תרי בבי. אחד לנח נסתר
לכנס המים וחדל לא שני
אלתא (שם). אדעתא
הכורב. לנח דגים מתקין
ולא להשקות השדה. דלי
להשקות השדה מתקין היה
לו לשקות פתח אחד
ויתעבבו שם המים וגם
הדגים יבו נלדוין שם
מלחין (שם). דפשו
דיקלא. לשון פסוק כמו
וישפתי (אכס"ג יא). טעם
מן הענינים. ויש שמפשיין
אומר לנחך הדקל לפי
שנפשו מרובים ואין מתקין
אומר ליגדל ומתקין לא
הפשיהו כימור ככס
(רש"י"ב ב"ב טז). אדעתא
דחיותא. לנחך דכמותו
להלכין ואיני מתקין
להלח הדקל (שם).
אדעתא דדיקלא. כד
שגלל הדקל (שם). מחד
גיסא. מקלן הוא את
האין שמגלה סוף מנח
אחד והוא דלי אדעתא
דחיותא לנחך דלחין
לא מים (שם). מחד
גיסא ומתא גיסא. אם
מכל דרין לקט כאן מעט
וכן מעט. אדעתא
דיקלא. שם מנח
לשמות (שם). אקרא
דשונתא. שונתא שם
הנהר. אקרא קונטרסא
נלח. ושבים על שם אומר נהר
ליריד של עכו"ם. שוק הנקטת ליום חג של עובדי כוכבים (עירובין מז). ולוקחים בהמה עבדים ושפחות. מפני שמכניסין
לקדושה (שם). בתים שדות ורכושים. מפני שמעמידין אי נמי משום יסוד ל"י (שם). רוכבים. שטרות. ומעלה בערכאות
שלחן. מקום גוליות ופושטין ומעלה שטרותיו לפניהם לתמוס ואף על פי שכתוב ומפאת היא להם ואינה למנער דלחין
ומודה. מפני שהוא כמציל מידן. שמתוך כך יחי לו עדים ומתקין להלח מן העיריין (ע"ז יג). שלח חמור העובד כוכבים
ועירער על המכיר (ע"ז יג). למיגרל. לשון עשיה ומיקון (סוטה יז). עד ימיו היה פטוש מכה בירושלים. צבת
הנפסים בחול על מועד נשמות מלאכת דבר האבד שמתרחב כמנהג. ועמד הוא וגור על הפחים אפילו נדבר האבד מפני שקולן
נשמת למרחוק ואין הכל יודעין שיהא נדבר האבד (סוטה מז). הדרן עלך משקין

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן יא.

עין משפט
גזר מצוה

קד א מ"י פ"ט מהלכות
ע"ז הלכה יד טו"ש:
י"ד ס"י קטט סעיף ג:
קב ב ג טו"ש ע"ז א"ח ס"י
מקמא סעיף א:
קו ד ה מ"י פ"ח מהל'
י"ט הלכה יג טו"ש:
א"ח ס"י מקמ סעיף ז:
קז ו מ"י שם הלכה ו
טו"ש ע"ז סעיף א:
קח ז מ"י שם פ"ז הלכה
ה טו"ש ע"ז סעיף
ג:
קט ח מ"י שם פ"ח הלכה
ז טו"ש ע"ז סעיף ד:
ק"ט ט"י שם פ"ז הלכה
ז טו"ש ע"ז ס"י
מקמ סעיף ז:
קיא י מ"י שם הלכה ז
טו"ש ס"י מקמ:
ק"ב כ מ"י שם טו"ש:
שם סעיף ד:

רבינו חננאל

רב שרא לרב חי"א בר
אשי. למיגרל אדורי. פי'
במס' גיטין בסוף פרק
הניקין (ו) מפרשי רבנן
אזיל. שבאן מעולה.
תרגום וריבא משהו כד
עזיל. ומפרשי אדורי,
אלפסון. מאי טעמא
מעשה הדיוט, אבל איולי
אסיר. מאי טעמא מעשה
אומן הוא. רב יהודה שרא
לאבי תגורא, למיגרל
תגורא בחול. דמועדא,
ולרבא בר עישי שרא
מיהולא בחול
דמועדא. ועושין לגג
ולמפתח מעשה הדיוט
אבל לא מעשה אומן. היכי
דמי מעשה הדיוט, בהוצא
דפסא. במתניתא גא, צר
בצור ואינו טח בטיט,
ועושין סדיקין ומעגילין
אותן במעגיל ביד וברגל
אבל לא במחלצים. מתני'
הציר והצינור והקורה והמפתח
שנשברו מתקנן במועד
ובלבד שלא יכין מלאכתו
במועד. איני והתנן בסוף
מ"ס סוטה עד ימיו פטוש
היה מכה בירושלים. עד
ימיו של יוחנן כהן גדול
אין, מיכן ואילך לא. ופרקי
רב, הנהא האי פטוש דאסיר
מיכן ואילך בדנפתי, והא
הנה הצינור כו' בדנפתי
דחוקי. רבנן קה ליה רב
חסדא, ונדחת, ופרקי,
בחיני אסיר, ומתניתין
דחבא בבירא ושירי.
(א) קודם גזירה, פירוש
קודם גזירת יוחנן כהן
גדול. ורב אשי אמר מתני'
התם ר' יהודה היא,
ומתני' דחבא ר' יוסי.
דאמר רב יצחק בר אבא
מאן תנא דבבי שינוי
כר' יוסי, דאי ר' יוסי הא
אמר דולף וגומר וגף
דרכו. אמר רבינא כמאן
מילין האידנא כו'.
וכבשין שיכול לאכול מהן
למכשין מכשין, רבא שרא
לכני ברייתא לא למיגרל
למימלא, אמר ליה אביי
והתנן כבשין שיכול
לאכול מהן מכשין,
שיכול אין לו יכול לא.
אמר ליה הני נמי מיחבלי
איצ"א,
דחוקים. כי האי דשמואל עבדי ליה ששים איצ"א ואל. פי' מיני בתשיל. אמר רב אמר לי אדא ציידא, כוורא סמוך למיסרחיה
פעלי. ותוב אמר, דג טוויא באחוה, פירוש המלח מן הים והרג מן הים, נמצאו שניהן אביהן הים והן כמו אחים. ואמר
לו מלח הרג במלח שהוא אחיו וצלה אותו במלח. אסוקיה באבוהו, פי' כשתעלהו מן האש שוטפוהו אסוקיה באבוהו, פי'
כשתעלהו מן האש שוטפוהו במים מלוחין שהן אביו. אכיליה בבריה, פירוש אכול אותו כבנו והוא ציר של דגים שהוא
יוצא מן השמנונית של דג כי הוא חשוב לדג כבנו. וכשתאכלוהו שמה אחיו המים כי באותה העת ובאותו מקום היו
אומרים להם הרופאים ששתאכל דגים שמה אחיו המים ולא יין (א) ויין ולא שכר. כוורא תחלי וחלבא, ליטעון גופא
ולא ליטעון פוריא. פי' כשיאכל אותם, עד שיתכלו במעיו לא ישן, כי השינה מיד מיתקן.